

Anatomia del bon gust

Bryan Ferry triomfa a Sant Feliu de Guíxols amb un concert de línia fina ben alimentat de cançons de Roxy Music i versions de Dylan, Lennon i Young

Projectar en una gran pantalla, i durant una hora i mitja, llavis pintats, llenceria fina i parelletes amanyagant-se situaria a tothom qui ho intentés en els terrenys del kitsch més abominable. Tothom, és clar, menys Bryan Ferry, que a punt de fer 66 anys continua movent els fils del glamur amb un control exquisit i inigualable.

A Sant Feliu de Guíxols, davant un auditori ple, el cantant de Roxy Music, naturalment encorbatat i amb la camisa fent volar encara el vapor d'una bona planxa, va tornar-se a fer valer com un anatomista del bon gust. Amb una banda amb dos bateries (un dels quals, el seu fill Tara), dos guitarristes (Chris Spedding, al contrari del que estava anunciat, es va quedar a casa), un baixista, una saxofonista, un teclista, tres coristes i dues ballarines, el dandy britànic va regalar-nos un concert de línia fina i d'una sobrietat que pràcticament no vèiem des de la gira de fa dos anys de Leonard Cohen. Presentava, en teoria, el revitalitzant Olympia, però hi va acabar passant de puntetes per donar cabuda a temes de la primera època de Roxy Music (A If there is something i una esfereïdora Avalon es va posar al piano; a Love is the drug i Editions of you va moure l'esquelet amb classe) i, sobretot, el que ell defineix com a ready-made, que no és altra cosa que portar cançons de firma aliena al seu discurs estètic, per la qual cosa també té poca competència.

Va arrencar amb l'I put a spell on you de Screamin' Jay Hawkins (la mateixa cançó amb què va començar el seu concert del 1994 a l'Studio 54, segons es va fer saber Jordi Tardà, que acabava d'obsequiar el cantant amb una cinta d'aquell xou), va continuar amb el seu admiradíssim Dylan (Just like Tom thumb's blues i Make you feel my love) i ens va enlairar al cel estrellat de l'Empordà amb el Like a hurricane de Neil Young –amb el qual la banda va poder desplegar tot el potencial– i un Jealous guy (John Lennon) d'execució immaculada. El Hold on I'm coming de Sam & Dave –que no figurava inicialment en el repertori– va donar per acabat un concert irresistible que, ben aviat, va deixar de ser només concert per transformar-se en un cant serè a la sensualitat i la bellesa. Un plaer, mister Ferry.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 12-08-2011 Pàgina 64

-El Punt Avui. Edició Nacional 12-08-2011 Pàgina 56

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/442664-anatomia-del-bon-gust.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss